

Агонис

Началото на поезията

Най-хубавото, което можеш да бъдеш, е да преместваши
линиите на хоризонта.

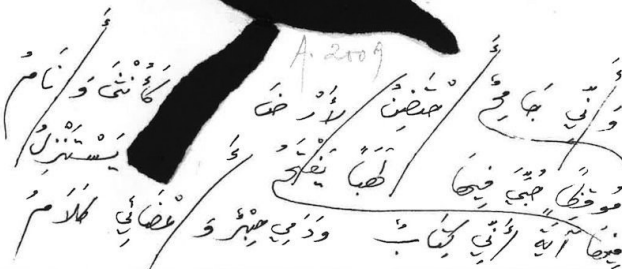
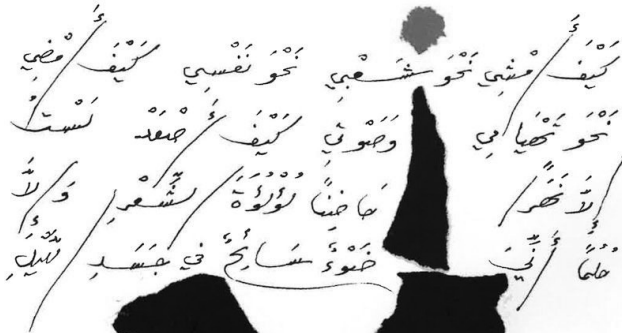
А другите? Някои мислят, че си повик,
други – че си ехо.

Най-хубавото, което можеш да бъдеш, е да си аргумент
за светлината и мрака,

където краят на думите се превръща в начало.

А другите? Някои виждат в теб пяна,
други – създател.

Най-хубавото, което можеш,
е да бъдеш посока на кръстопътя
между мълчанието и думите.

Двама поети

Поети между гласа и ехото.
Като разбита
луна говори първият,
а вторият мълчи като дете,
което всяка нощ заспива
в ръцете на вулкан.

Червено

Върху червен килим от рози и анемони отправят молитвите си цветовете в малката
градина на нашата къща. Част от тъканта на червеното е постеля за пространството,
друга – риза за времето. Когато то си слага короната и се изкачва по стълбата на
сезоните, земята го очаква в зелено легло.

Червено олеандрово дърво – всеки твой клон се люлее и носи червен паланкин. Вслушвам се в
теб с нежност, устни, които потрепват сред листата.

Червеното е най-красивият трон на слънцето.

Превод от арабски: НЕДЕЛЯ КИТАЕВА